

REAALI Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht | reaali.poiss@real.edu.ee

Nr 171 | Veebruar 2020

„Lund polnd ega polnud, kuni äkki ta tulnud“ – nii ütles kord tundmatu laulik. Lumi on kaunis ning tugev sümbol kirjanduses, kuid miks mitte rakendada saabunud sadu sümbolina oma elule: just seosed igapäevasega panevadki sümbolid toimima. Lumele kui kujundile võib läheneda mitmeti, näiteks võib äkiline saabumine olla muutus faabulas, kas üleüldises (nt koroonaviiruse saabumine) või isiklikus (nt uus silmarõõm elus) plaanis. Muutus võib olla ka vanast lahkumine, *tabula rasa*, valge leht. Jah, lume sümbolid

on seotud ka maadkatva vaiba värviga. Valge on puhtus. Valge on helge lootus ülikoolivastuse ja uurimistööpunktide osas.

Ent unustatakse, et kaunis kiht, millega maa kaetakse, toob puhtuse, kuid vaid ajutiselt varjab kogu mustuse endasse ning peidab selle. Kui süsteem laguneb, lumi sulab, siis selle lirtsuva lõga sees võib leida kogu vahepeal peidetu ning peab lõpuks ikkagi kuidagi läbi sumpama. Muidugi on toredam vantsida lumes enne, kui ta sulanud on, olgu selleks siis kirgi täis

hing talve völlumaal või paljajalu lumes karastuv eesti talupoeg.

Lumi on ilus kuni ta kestab ja siit toongi tema viimase sümbol-seose: ka meie kaunis gümnaasium saab kord otsa. Nii et kuni ta kestab, võtke kätte ja ehitage lumememme, tehke lumeingleid ja võib-olla isegi pidage sõbralikku lumesõda. Mida need sümboliseerivad, seda võib kallid lugeja juba ise mõelda.

Nicolas Lotman 135B

MIS MÄRTSIKUUS REAALIS TOIMUB?

- **5. märtsil** toimub Reaali aulas **ettevõtjate ja õpilaste kohtinguõhtu**, kus ettevõtjad tutvustavad õpilastele suviseid praktika ja töö võimalusi. Samanimeline event on Facebookis leitav.
- **6. märtsil** külastab Reaalkooli **Hugo Treffneri Gümnaasium**.
- **6. märtsil** toimub Reaalis traditsiooniline **Taani päev**.
- **6.-7. märtsil** tullakse Reaalile külla Manula keskkoolist ja Helsingi matemaatikakoolist.
- **10. märtsil** jätkub Reaali aulas **investeerimiskoolituse sari „Miks on seisev raha kõige mõttetum raha?“**. Esineb Marten Raudsepp. Eelregistreerumine toimub samanimelise Facebooki eventis leiduva lingi kaudu.
- **12. märtsil** saab Reaalis öösel mängida – toimub suur mängude öö.
- **16.-20. märtsil** korraldab PEK tervisenädalat.
- **20. märtsil** toimub abituriumi jaoks oluline üritus – **100 päeva ball**.
- **25. märtsil** külastab gümnaasium ühiselt **Endla teatrit**, kus vaadatakse lavastust „Pidusöök“.
- **26. märtsil** naudime teaduse ilu ja võlu – on teaduspäev.
- **27. märtsil** peab REK koosolekut, mis on kõigile huvilistele avatud. Räägitakse möödunud üritustest, tulevikuplaanidest ja koolielust.

						9	
6	2	9				3	5
	8		7	5			2
7				9		8	
		8	5		3	2	
		2		8			9
	9			6	2		1
	1	3				9	6
	7						

1					2	6		8
8					6			
	2		4		8	9		7
					9		2	1
		2		6		8		
7	8		5					
6		4	7		1		9	
			6					4
3		9	2					6

			6		4			
			2	8			5	6
	9	1			3		2	
		4				2	8	
	8		4	3	6		7	
	3	7				6		
	7		5			1	6	
4	5			7	2			
			3		9			

Sisukord

2 Peatoimetuse & ürituste kava

3 Jaan Kross 100

4-5 Tartu rahu 100

6 G5 vahetuspäev

7 Noorteolümpia

8-9 Vabalava

10-11 Intervjuu tegusate reaalikatega

12 Õpetajatega amastusest

13 Pöörased 90ndad

14 Kuuküsimus

15 Väike maja

16 Ütlused

JAAN KROSS – IL MIGLIOR FABBRO

Markus Vaher 135B

Ei juhtu tihti, et miljonilisele väikerahvale kingib saatust sõnameistri, kes suudab end naelutada nii oma kaasteeliste kui kogu maailma südamesse. Ent Jaan Kross oli selline mees. Heitkem siis pilk tema elule ja loomingule.

Jaan Kross sündis 19. veebruaril 1920 Tallinnas masinatehase meistri pojana ning kasvas üles esimese iseseisvusperioodi tööstuslikus Kalamajas. Hämmastava juhuse läbi oli Krosside naabriteks Weltmanite pere, kuhu kuulus ka Käthe Weltman, meie teise suurfikirjaniku, Anton Hansen Tammsaare abikaasa. Ning täpselt sealt – **sirelipöösastest ja Tammsaarest** – alustabki Kross mälestusteraamatut „Kallid kaasteelised” ning algab tema mitmekülgne elurada. Tagasi vaadates mõjub see kokkusattumus ettekuulutusena sellest, kelleks Kross ise oli määratud saada. Samuti ajab muigama tõsiasi, et Krossi magnum opus’e, „Kolme katku vahel” peategelane Balthasar Russow sirgub suureks just nimelt Kalamajas.

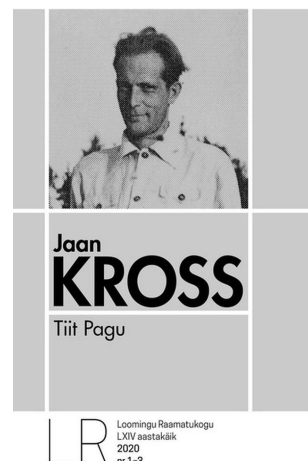
Tulevane kirjanik kasvas üles vastsündinud vabariigis, esindades esimest vabasse Eestisse sündinud põlvkonda. 1928. aastast alates käis ta Jakob Westholmi gümnaasiumis, meie mõistes ehk „eliitkoolis”, ning jäi seega üheks viimastest klassikalise haridustraditsiooni esindajatest. 1938. aastaks, mil Kross gümnaasiumi lõpetas, olid tal käpas saksa keel, kõnepidamine, Euroopa kultuuri alustekstid ning valmimas esimesed kirjandusteosed. Krossi noorus peegeldub ka Krossi laialt loetud teoses „**Wikmani poisid**”. Wikmani gümnaasium kehtas tollase Westholmi ning ka Krossi enese väärtushinnanguid – usutavasti võiks sellest tänapäevalgi õppust võtta. Mis puutub aga reaalkaikesse, võib huvi äratada teose stseen, kus Kross pilab Ilmar Laabani (vil!54) kentsakat entusiasmi kirjandusõhtutel, kutsudes teda „Imilaps Ilmariks”.

Krossi järgmine samm oli sisseastumine Tartu ülikooli õigusteaduskonda, mille katkestasid aga teise ilmasõja tormilised sündmused: 1944. aastal viibis ta viis kuud Saksa eeluurimisvanglas, misjärel

töötas lühikest aega Tartu ülikoolis rahvusvahelise õiguse õppejõuna, 1946–47 uuesti vangimajades, kuid seekord Nõukogude omades, ning seejärel 1954. aastani Komi sunnitöölaagrites ja Krasnojarski kraisis sundasumisel. Ühtekokku riisusid Nõukogude ja Saksa repressioonid Krossi elust kümme noorusaastat. Kuid ükskord Kalev jõuab koju – jõudis Krosski. Ja veel enam – Siberist ei naasnud **mitte studens juris, vaid ilukirjanik**. Mida olnukski Krossil õigusharidusega peale hakata riigis, kus kehtis ainult tugevama õigus?

Niisiis kirjandus. Tallinnasse saabumise järel alustas Kross oma Siberis kirjutatud luule ja tõlketööde korrastamist; kusjuures stabiilset ametikohta ta otsida ei proovinudki. 1957. aastal ilmus Alma Vaarmaniga koostöös „Tallinna proletarse teatri ajaloost I” ning 1958. aastal ka Krossi uuenduslik esikkogu „**Söerikastaja**”, mis omamoodi tähistas eesti luule ärkamist stalinlikust talveunest – see tõi tagasi vaimukuse ja satiiri ning pakkus parajalt poleemikat. Otsapidi ulatus debüütikogumik Arbujate-aegsesse traditsiooni, mis oligi suuresti Krossi luule lätteilaks; seda näitlikustab ehk Underile, Merilaasile ja Alverile pühendatud „Kolm poetessi”. Kuid mis kõige tähtsam – „Söerikastaja” legaliseeris Krossi kui nõukogude kirjaniku. Samal aastal sai Krossist Kirjanike Liidu liige ning 1960. aastatel ilmusid juba järgmised kogumikud: „Kivist viiulid” (1962), „Lauljad laevavööridel” (1966) ja „Vihm teeb toredaid asju” (1969). Nooruspõlves ning Siberi-aastatel kirjutatu ilmus enamuses tsükli „Eilne mees väljas” koosseisus, kogumikus „**Voog ja kolmpii**” (1971). Tagantjärele ilmus selle aasta jaanuari Loomingu Raamatukogus värssromaan „**Tiit Pagu**”, poolik, kuid sellegipoolest vaimukas ja üsna erakordne teos. (Julgen soovitada.)

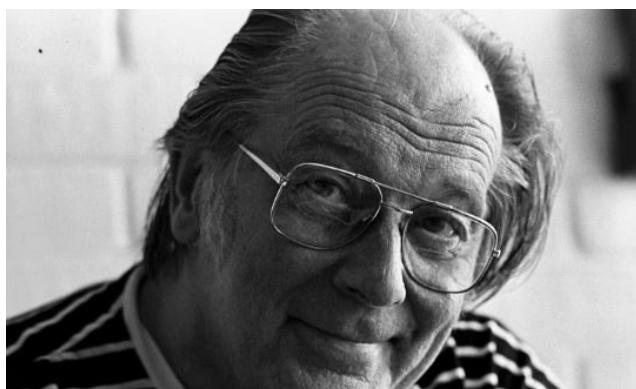
Pärast tosina-aastalist luuleperioodi liikus Kross aga veelgi viljakamale pinnasele – 1970. aastatel pühendas ta end proosasle. Nii sündis sajandi lõpuks

„Tiit Pagu“

ka lootus, et Kross pälvis ehk Nobeli kirjanduspreemia, kuid seda siiski ei juhtunud – ning mis sellest, kirjanik ütles isegi, et temale väline tunnustus sellisel kujul korda ei lähe. Neljas osas ilmus Krossi peateosena „**Kolme katku vahel**” (1970–1980), pooleldi autobiograafiline kunst-tükk, mis kinkis autorile ka rahvuskirjaniku positsiooni. Proosast ilmusid veel „**Neli monoloogi Püha Jüri asjus**” (1970), novellikogu, mille kohta Kross on hiljem lausunud „Et seda vana raamatut veel loetakse, see on ime!” ning mitmed jutustused. Kümneni lõpus nägi ilmavalgust ka Krossi enim tõlgitud ning igati tähelepanu vääriv chef-d’oeuvre, „**Keisri hull**” (1978).

Ja ehk ongi paslik siinkohal lõpetada: Timoteus von Bocki lugu seab esiplaanile Krossi kaasaegsetes oludes ülitähtsa küsimuse: kuidas jääda ellu, s.o enda aadetele truuks, kui oled sunnitud kompromisse tegema? Autor kinnitab lugejale, et see on võimalik; et kui seista maailma ebaõiglusega silmitsi, ei tohi pageda, vaid tuleb seista kui raudnael keiserriigi ihus. Nagu Kross ise. **B**

Jaan Kross

Allikas: Toomas Volmer / Rahvusarhiiv

TARTU RAHU 100

Gregor Pihlak 135B

4. detsember 1919, Jaan Poska: „Kas midagi välja tuleb – teadmata.“ Poska Tartu rahu kõneluste alguses öeldu viitab ilmekalt sellele, kui keerulises olukorras oli pisikene Eesti riik suure Venemaaga silmitsi olles. Õnneks saab täna tagasi vaadates tõdeda, et tuli küll midagi välja. Leping Venemaaga lõpetas 431 päeva kestnud vabadussõja, Eesti rahvast sai aegumatu enesemääramisõiguse. Riik sai rahvusvahelise tunnustuse, Eestist sai osake suurest maailmast. Seetõttu on oluline mõista, et tegu ei ole lihtsalt rahulepinguga, Tartu rahu on meie omariikluse lähtepunkt.

2020. aasta 2. veebruaril möödus Tartu rahu allkirjastamisest 100 aastat. Tallinna Reaalkoolis tähistasime seda suurejooneliselt.

Hommikul kogunes Poisi juurde G5 koolide õpilasesindus. Peaministri kõnes mälestati vabadussõjas langenud koolipoisse ja teadvustati noorte panust Eesti omariikluse püsimises. Pärjad Poisile asetasi G5 koolide õpilasesinduste presidendid. Järgnes kringli söömise Reaalkooli sööklas.

Tallinna Reaalkooli esindus (Gregor Pihlak, Tom Enriko Kelt, Kaarel Süld, Astra Iisjan ja Märten Mikk) jooksis pärast mälestusüritust bussile, sõitsimegi Tartusse. Kell 16.00 algas Tartu rahu 100 pidulik kontsertaktus. Nii nagu sätestas Tartu rahu 11 Eesti maakonda, nii esitati ka 11 erinevat pala, mis seostusid kõik mõne

Autor: Laura Raus

Eesti maakonnaga. Kõnedes kinnitasid nii vabariigi president kui ka välisminister Reinsalu, et Tartu rahu kehtib. Tõsiasi, et rahulepingut rikkus Nõukogude Venemaa, ei muuda lepingut õiguslikult tühiaks.

Esmaspäeval, 13. veebruaril sõitis meile järele kogu ülejäänud gümnaasium. Algas põnev tutvumine Tartu rahulepinguga – külastati paljusid Eesti riigi ajaloo olulisi paiku. 10. klass käis Tartu Ülikooli Kunstmuuseumis ning Tartu Poska Gümnaasiumis.

11. klass käis Tartu Ülikooli kartseris ja Tartu Linnamuuseumis. 12. klass käis Eesti Üliõpilaste Seltsi majas ning Tartu Jaani kirikus.

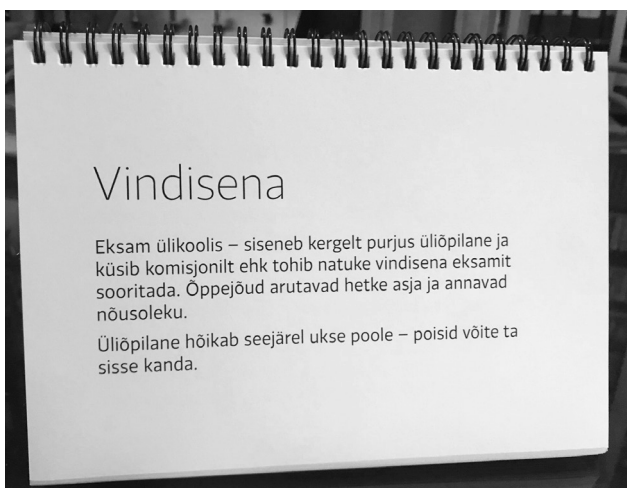
135. lend sai põnevusega uudistada EÜSi maja, hoonet ja selle ajalugu tutvustasid Reaalkooli seltsiliikmetest

vilistlased. Seejärel jalutasime Toomele, kus Tartu Ülikooli ajaloomuuseumis tehti selgeks ühe olulise Eesti sümboli – Tartu ülikooli – lugu. Näitusi tutvustasid kaks meisterlikku giidi. Abituuriumi jaoks oli tegu põneva paaritunnise muuseumi uurimisega. Pärast muuseumit liikusime omal nõul Treffnerisse lõunat sööme. Pärastlõunal kogunesid kolme lendu Tartu ülikooli aulasse.

Kõnet pidas direktor Ene Saar ja Hugo Treffneri gümnaasiumi ajalooõpetaja Aare Ristikivi. Treffner esitas oma ajaloo põneva etenduse. Tegu oli huvitava lahendusega, nägime, kuidas on võimalik tutvustada ühte ajaloolist hoonet ja selle lugu. Järgnes Ago Pajuri põnev loeng Tartu rahu lepingu sõlmimisest – Pajuri on hämmastav, niiviisi ajalugu jutustada on lihtsalt imetlusväärne. Tartu ülikooli õigusteaduskonna õiguse ajaloolane tegi gümnaasiumile selgeks Tartu rahulepingu õiguslikud alused ja jutustas I põhiseaduse koostamisest. Tegu oli informeeriva ja tore koosviibimisega – usun, et midagi uut sai kogu publiku juurde.

Kokkuvõtlikult, Tartu rahu on meie riigi loos väga oluline punkt. Iga Reaalkooli õpilane võiks mõista, missugune on olnud ühe väikese rahva tee, kui palju on meie esiisad pingutanud selle nimel, et saaksime elada vabas Eestis. „Maitsem rahu, aga hoidkem alal ja kasvatagem oma sõjalist jõudu“ – hinnakem seda, mis meile antud on.

Gümnaasiumireis Tartusse pani ilusa punkti Eesti Vabariik 100 juubelisündmustele Tallinna Reaalkoolis. Aitäh koolijuhile ja kõikidele õpetajatele, kes ürituste korraldamisega Eesti lugu gümnaasistidele kolme aasta jooksul ilmetasid. Usun, et ilma nende sündmusteta oleks meelde jäävaid väljasõite ja sündmusi olnud palju vähem – veel kord, tuhat tänu! 🇪🇺

Autori erakogu

Reaali esindus peaminister Jüri Ratasega.

Autori erakogu

Koolide esindused Tartu rahu aastapäeva tähistamisel.

Autor: Laura Raus

ÜKSINDA VÕÕRAS KOOLIS

Ellen Roper 138B

3.-7. veebruaril toimus G5 vahetusnädal, mil viie kooli üheksandikud said käia põgusalt sõpruskoolide gümnaasiumielu uudistamas. 138. lend kasutas võimalust igatahes hoolega ära ja jagavad nüüd muljeid.

HILDE KREET LEPASEPP

Käisin 5. veebruaril **Prantsuse Lütseumis** vahetuspäeval. Koolipäev seal algas kell 8.45, kuid mul paluti veerand tundi varem kohal olla. Selle aja jooksul tutvusin oma tugiisikuga, sain tunniplaani ja mulle näidati natuke koolimaja.

Kõigepealt oli mul inglise keel, kus kümnendikud olid ette valmistanud kõned erinevatel tähtsatel teemadel. Pean tõdema, et meie koolis sobivad mulle inglise keele tunnid rohkem. Meie tundides tekib rohkem võimalust omavahel teemasid arutada samas kui Lütseumis sai küsimusi küsida vaid kõnepidajalt.

Prantsuse keel õpetaja Lauri Leesiga meeldis mulle kogu päeva juures kõige rohkem, sest ta oli väga rõõmus ja äge õpetaja ning tunnis jagas õigete vastuste eest auhindu.

Söögivahtund kestis seal küll ainult 15 minutit, kuid sellest väheks ei jäänud, kuna Reaalkooliga võrreldes seal järjekordi praktiliselt ei eksisteerinud. Igal klassil oli koduklass, kus enamik nende tundidest ka toimus. Õhkkond koolis oli väga sõbralik. Kokku oli mul seitse tundi ja lõpetasin kell 15.15.

HELIS LISETTE KÄHARI

Ma käisin vahetuspäeval **TIKis**. Koolipäev hakkas 9.00 ja alguses räägiti meile TIKi gümnaasiumist, misjärel tutvustati meile koolimaja. Erinevalt Reaalist ei ole seal peaaegu üldse pinke ja õpilased istuvad vahetundides põrandal. Samuti võivad nad igatpidi trepist üles-alla käia. WC on poistel-tüdrukutel ühine.

Minu esimene tund oli 11. IB klassi bioloogia. Tunnikella TIKis ei ole. Mulle meeldis, et klassis oli IB tõttu tavalisest vähem inimesi. Järgmisena oli 10 RÕK klassi matemaatika. Söögivahtund kestis 40 minutit ja mulle jäi silma, et söökla on neil väiksem kui meil, kuid see-eest on puhvet suurem. Peale lõunat olid mul veel 11. RÕK klassi ameerika kirjanduse ja 11. IB klassi eesti keele tunnid. Minu

jaoks lõppesid tunnid kl 14.05.

Õpetajad tundusid hästi õpetavat ja toredad, kuid seda on üldiselt ühe päevaga raske hinnaya. Samuti meeldis mulle, et sealne riietus on vabam ja ka enamik põhikoolist võib vahetundides telefone kasutada.

MART RAIDMETS

Käisin vahetuspäeval **21. Koolis**. Enne vahetuspäeva kontakteerus minuga tugiisik, et arutada, kus kokku saada. Koolimaja jõudes oli alguses veidi raske orienteeruda, kuid leidsin tugiisiku üles. Ta näitas mulle kooli aatriumit ja iga korruse põhilisi osi. Minul oli 6 tundi, teistel läks peale seda koolipäev edasi. Tundides ei küsitud mind eriti, vahel vaid seda, mis koolist ma tulen. Tundide sisu oli üldiselt sama mis Reaalkoolis. Veidi teistmoodi ja uus oli minu jaoks see, kui sõbralikud kõik õpilased ja ka õpetajad olid. Kõik tulid ise suhtlema ning sain palju uusi tutvusi. Vahetuspäev avas suurelt mu silmi 21. Koolist ning olen väga õnnelik, et selle võimaluse sain.

KATRIIN KALLE

Mina käisin vahetuspäeval **GAGis** matemaatika-inglisekeele suunas. Minu päev algas vene keele tunniga, kuhu koos oma tugiisikuga veidike ne hilinesime, kuid see tundus täiesti tavaline, sest õpetaja ise hilines ka. Pärast vene keelt kuulasin kaks tundi inglise keele kõnevõistlust, mis oli päris huvitav. Edasi oli 15 minutit füüsikat, kus ma midagi aru ei saanud, ning keemia, kus ma samuti mitte midagi ei tajunud. Järgnes söögivahtund, kus minu üllatuseks järjekorda polnudki. Vahepeal kadusin ära ka, kuid tänu paarile tuttavatele jõudsin edukalt matemaatika klassini. Matemaatikas ei saanud ma samuti mitte midagi aru. Päeva lõpetas kaks muusikatundi võimlamajas, kus lõpuks midagi aru sain ja oskasin ning samuti oli muusika klass väga ilus. Vahetuspäevaga jäin rahule, kuid see oli väga kontrastne võrreldes reaalliga. Mina ei saanud aru, kuidas

inimesed treppidest valetpidi käia saavad ning seal koolimajas ära ei eksi.

NORA LIISA SUISLEPP

Mina käisin **GAGis** vahetuspäeval. Vahetuspäevale saamine läks üle kivide ja kändude, just Reaali korraldusliku poole tõttu, kuid lõpuks sain ikkagi minna. Päev GAGis oli huvitav, sest kool erines paljusi minu ettekujutusest. Minu saatjaks oli Aurelia, minu hea sõbranna, tänu kellele tundsin ennast seal natukene paremini ja kindlamini. Käisin temaga kaasas RE-LO tundides: matemaatikas, geograafias ja ajaloo. Matemaatika oli segane, kuid geograafias ja ajaloo õpitavad teemad olid juba tuttavad. Kaks tundi veetsin ka mat-inka suunaga kõnevõistlust vaadates, mis oli väga põnev.

Üldiselt oli vahetuspäev huvitav kogemus. Enne vahetuspäeva arvasin, et GAG ja Reaal on sarnased, kuid tuli välja, et mõlemas koolis valitseb täiesti erinev õhkkond. Veetes päeva GAGis, sain veelgi rohkem aru, kui väga mulle meeldib reaalkate kokkuhoidvus ja meie koolimaja.

Inglise keele kõnevõistlus GAGis

Katriin Kalle

REAALIKAD NOORTEOLÜMPIAL

Eke Tooming 138B

Ellen Roper 138B

9.–22. jaanuaril osalesid lausa kaks meie koolikaaslast – Konrad Kudeviita ja Kaspar Päärson – talvistel noorte olümpiamängudel Lausanne'is. Lasime neil rääkida natuke oma sportlase karjäärist ja olümpiakogemusest.

KONRAD KUDEVIITA (138B)

Ma mängin jäähokit. Jõudsin selle alani läbi oma isa, kes koos oma sõprade, töö- ja koolikaaslastega tegi iga talv ise Viimsi kooli staadionile jää ja mängisid seal jäähokit. Uisutanud olin varem ka, aga isa ostis mulle kunagi hokikepi ja ütles, et nüüd on sinu kord proovida jäähokiga tegeleda. Esimest korda astusin hokikepiga jääle kuue- või seitsmeaastaselt ja hokitrenni läksin ma, kui olin kaheksa-aastane ehk teise klassi alguses.

Idee noorteolümpiale minna tuli täiesti üllatusena. Suvel oli meil rahvusvaheline Jäähoki Liidu laager ja seal räägiti meile esimest korda sellisest võimalusest. Kuu aega peale seda tuli meil, kus oli kirjas, et te tulete nüüd ja teete testi.

Kindlasti tuleb pingutada nooretolümpiale minemise nimel, sest sealt saadud kogemus ja sõbrad jäävad eluks ajaks meelde. Lisaks saab kogeda ka päris tippportlase elu. See ei ole lihtsalt mõni väike turniir, vaid kõik toimubki nagu päris olümpial, seega oli nooretolümpia väga lahe kogemus. Minuga käituti, nagu ma oleks professionaal ja kõik oli hästi peen. Noorteolümpia andis mulle ka arusaama, millisele tasemele ma tahan jõuda ja kui hea ma peaks olema. Enam-vähem nägin ära, milline on minuvanuste tase on maailmas.

Igal riigil oli oma olümpiakomitee või oma riigi märk. Kohapeal anti igaühale raamat, kuhu sai märke koguda, mis soodustas teiste sportlastega tutvumist ja suhtluse alustamist.

Kõige säravaim hetk oli minu jaoks kindlasti olümpia avamine. Mulle väga meeldis, kuidas korraldajad selle lahendanud olid. Meenutas mulle teatritüki vaatamist.

KASPAR PÄARSON (136C)

Tegelen murdmaasuusatamisega, nüüd sel sügisel saab sellega 10 aastat täis. Käisin tegelikult varem hoopis jalgpallitrennis, aga see trenn kolis mu kodust ühel hetkel liiga kaugele. Hakkasin otsima kodulähedast trenni, suusatrenni sattusin üsna kogemata. Noorteolümpia oli pigem viimase kahe aasta asi, mis jäi mulle lihtsalt tee peale ette. Selle hooaja eesmärk oligi jõuda olümpiale ja seal edukalt esineda.

Eks noorteolümpial oli ikka raske. Kartsin, et põlen suurel areenil võisteldes läbi, aga pärast mulle endale tundus, et siin Eestis katsevõistlusel oli isegi suurem närv sees kui lõpuks olümpial kohapeal. Võib-olla saigi see tunne mingil määral ka takistuseks. Ma ei suutnud endast enam maksimumi anda, mulle tundus, et kõik on juba saavutatud, olen juba olümpial, mis seal ikka..

Kui ise tahta sporti teha, siis ei jää gümnaasiumisse minnes sport tagaplaanile. Minu jaoks ei tekita kool tunnet, et „Oh, jess, saan kooli minna!“. Mind teeb õnnelikuks see, kui ma saan olla suusarajal ja suusata. Spordis peab kogu aeg midagi ohverdama ja siis enamasti kooli poolt. Ma teen kogu aeg järeletõid – ma puudusin eelmisel nädalal kolm päeva viiest. See on see ohver, mis enam-vähem tuleb teha.

Igati tasub spordiga tegeleda, kui juba tegeled, aga on raskem ja hinded kannatavad. Ma väga ei usu, et keegi suudab Reaali kuldmedaliga lõpetada nii, et ta teeb tippporti. Aga saab teha.

Üks selle olümpia motosid oli „Ole sportlane 24/7“ ja see ongi see, et iga päev, iga kell pead mõtlema, mis on sinu sportlaskarjääriks kõige parem.

Uni on kindlast kõige tähtsam. Mina magan alati kaheksa tundi. Kui mul on õpimata, siis mul on õpimata, mina lähen magama. Kui ma ei maga, siis mu tulemused kannatavad. Magama peab. Toitumine on spordialast. Söömine suusatamises niivõrd oluline oluline ei ole. Kuna nii palju energiat läheb, siis vahet pole, võib krõpsu ka süüa. Vahel isegi peab, muudmoodi ei saa tagasi kõike. Just võistlesin kolmekümne kilomeetriga see nädalavahetus ja need kolmekümne kilomeetri sõidud on sellised, mis kestavad

Lausanne noorteolümpia avatseremoonia eel

tund viisteist ja läheb nii palju energiat, et pärast sööd liitrite kaupa jäätist ja ikka on kõht tühi. Üldiselt kogu aeg lihtsalt mõtlen sellele, et kui ma teen midagi, siis kas see arendab mind spordis või pigem takistab.

Noorteolümpia saavutustest olen ma ise kõige rohkem rahul sprindi eelsõidu 13. kohaga. See näitas mulle, et ma olen võimeline sõitma, aga siis tuli kiiresti ka langus, kui ma suutsin veerandfinaalis kohe esimesel ringil kukkuda ja no sealt tagasi enam tagasi ei saanud tulla. Muidugi kui jõuad finišisse, hingad paar korda ära, vaatad tabloole peale ja näed et oled veel kümnenda koha peal.. See ma arvan oli kõige säravam hetk minu jaoks. Muidugi see miljö, mis seal oli, teistega tutvumine, pärast lõpetamist ja märkide vahetamine...

Tuult tiibadesse Konradile ja Kasparile ning kõikidele teistele Reaali sportlastele!

Alikas: EOK Facebook

Kuum Segadus esinemas pärast võitu

////////////////////

Nicolas Lotman 135B

Siret Siim 135C

Kui eelnev kuuvahetus möödus paugutades taevas, siis jaanuarikuu lõpp möödus bängeritega laval. Jepp, jutt käib Vabalavast.

Sel aastal oli esinejaid rohkem kui möödunud aastatel ja pulli sai kapaga. Valdasid muusikalised etteasted, kuid nende sees erinesid esinemised nii seinast seinale kui põrandast lakke. Lõbusamate esinemiste seast tasub kindlasti välja tuua R&Eaali, kelle vahva omalooming elavdas saali tublisti, ning Alexis Alliksaart, kelle naljad tabasid ja rabasid.

Ise jumaladena näeme, et kuigi poodiumile ei jõutud, siis tuleb kiita rebaseid: teil on potentsiaali küllaga, ärge häbenege seda kasutamast! Tubli oli lavalaudadele ronima 11.c klass, kellelt isiklik lemmik oli meenutus varalahkunud Juice WRLDile. Varasematest erinev meeldiv üllatus oli tugevad etteasted väljastpoolt Reaali, kellest Netakiimil lasti lugu lausa korrata.

Pole midagi teha, ent pjedestaali vallutas 12.b klass. Rahva lemmikuks (Netakiimist üks hääli enam!) kujunes Kuuma Segaduse *comeback*, mis võrreles kümnenda klassi võiduga mängis vähem oma kuumafaktorile, kuid selgatõmmatud loomakostüümid lükkasid nunnumeetri küll põhja. Žürii lemmiku tiitli pälvis 12.b teine nähtus, mida polnud samuti Vabalaval 10. klassist saati näinud, ehk Nicolas Lotman jojo trikidega. Trikidava

saatis Itaalia elektrooniku Stylophonicu kummitav laul armusõnumiga maailmale.

Suur tänu žürii triole Anu Kellale, Martin Saarele ja Erik Mäele ning meie tublidele õhtujuhtidele Markusele ja Paulile ning suur tänu ka kõigile teistele kallitele inimestele lava ees, taga ja peal tänu kellele see õhtu teoks sai.

Reaali Poiss päris kommentaare ja muljeid žüriiliikmelt Anu Kellalt ja kolmekordselt rahva lemmikult Hugo Rebaselt. Lehest võite leida ka Toomas Reimani vastuse palvele saata füüsikute loo sõnad, mis ürituse ajal olid raskesti kuuldavad.

Kogemust on sul nüüd palju vaka all: kuidas oli konkurents sel aastal? Kas on ehk kommentaare mõne teise etteaste kohta?

Hugo: Konkurents oli tänavu väga kõva, julgen öelda, et viimase kolme aasta parim. Eriti 21. Kooli bänd ja Nicolas oma jojo teemaga. Seetõttu me see aasta väga ei oodanud rahva lemmiku tiitlit ning pigem hoidsime pöialt Nicolasele – oleks tsipa piinlik, kui 21. Kool meie väljakul rahva lemmikuks saaks.

Rebaselt rebastele: mida soovitate neile, keda edulugu inspireerib?

Hugo: Kuna mina ei oska absoluutselt laulda ega pilli mängida, siis ilmselgelt ei jää talendikuse taha midagi. Vaja on julgust ning seltskonda, kellega on lõbus selliseid seiklusi ette võtta. Kuuma Segadusega nautisime proovide protsessi võib-olla

isegi rohkem kui esinemist ennast. Seega andekus on teisejärguline, tähtis on endale kooliaeg huvitavamaks teha.

Koolitee hakkab nüüd ühele poole saama ja tuleb valida karjäärirtee. Anu Kell vihjab, et Martin Saargi on Su talenti täheldanud ning rahvalegi ilmselgelt meeldib. Milline on järgmine samm meelelahutuskarjääris?

Hugo: Meelelahutuskarjäärist on asi kaugel, aga jaurata võib edaspidi küll.

Kuidas hindate selleaastast Vabalava taset?

Õp Kell: Ma ei ole küll käinud igal aastal Vabalava esinemisi vaatamas, aga mulle tundus, et selleaastane tase oli väga ühtlane, meeldivaid etteasteid oli väga palju. Üritus ongi sellepärast eriti tore, et

Sio ja Tussuvagun Mattias Kitsing vill133

Mattias Kitsing vill133

kõik soovijad saavad ennast proovile panna, esinemiskogemusi omandada ja näidata, millega inimesed veel tegelevad – et elu polegi ainult masendav arvestuste nädal, vaid paljud jõuavad tegeleda ka hobidega, sellega, mis elule värvi annab.

Millised etteasted olid kõige meeldejäävamad? Mis teeb ühe etteaste meeldejäävaks?

Õp Kell: Rõõm esinejate silmades ja vaimustus oma etteastest on kõige meeldejäävam. Kui inimene ise naudib, mis ta teeb, siis suudab ta ka publikut sütitada. Võtke või Kuum Segadus – laulmine pole nende kõige tugevam külg, aga nad on lavale astumise hetkest laetud sellise vaimustusega, et vaatajad leiavad end tahtmatult naeratamas neid vaadates-kuulates. Mulle meeldis väga ka 21. Kooli duo, kes laulis „Tuulevaiksel ööl“ ilusas puhtas eesti keeles ja väga hingestatult.

Hugo Rebane võitis rahva lemmiku tiitli juba kolmandat aastat järjest ning ta on ka Teie klassi õpilane. Millal hakkasite tajuma, et tegemist on nii andeka noormehe ja suure rahvahullutajaga?

Õp Kell: Ha-haa, kui tohib, siis ma jätkas sellele küsimusele vastamata... Martin Saar, muide, teab seda vastust, aga las see teiste eest jääb saladuseks. Ma võin seda kunagi Hugole endale öelda – äkki 135. lennu lõpupeol?

Reimanni vastus:

Vabariigi President K. Kaljulaid võttis oma südameasjaks tuua Narva ülejäänud Eestile

(Tallinnale) lähemale ja kolis ligikaudu üheks kuuks koos presidendikantselei töötajatega augustis 2018 Narva. Presidendi tööruumid valmistati ette Tartu Ülikooli Narva Kolledžis ja ööbimine külalistemajas „Elektra“, mis asub **Vaba Lava** Narva teatrikeskuse lähedal.

Minu arvates Vabariigi President saavutas eesmärgi. Julgen seda füüsikuna väita, sest faktipõhine tõestusmaterjal on olemas. 27. novembril 2018 toimus Tallinnas füüsikaolümpiaadi koolivoor. Esimene ülesanne 10. klassile oli sõnastatud (meelega!) järgmiselt:

„Auto sõitis Tallinnast Narva. Esimese poole teest läbis ta kiirusega 120 km/h ja teise poole kiirusega 80 km/h. Tagasiteel Narvast Tallinna sõitis auto poole sõiduajast kiirusega 80 km/h ja ülejäänud aja kiirusega 120 km/h. Kummal sõidusuunal oli auto keskmine kiirus suurem ja mitu korda?“

olympiaadid.haridus.ee/failid/F_KV18_10_klass.pdf

Paljud õpilased alustasid lahenduskäiku eeldusega: „Olgu Tallinnast Narva tee pikkus 100 km ...“!

Ja mis seal salata, isegi Reaalkooli õpetajad laulsid gümnaasiumi peol Nublu saatel laulu Narvast!

Järgides Vabariigi Presidendi ideed, võtsin enda südameasjaks tuua ka Kohtla-Järve Tallinnale lähemale! Tahame või ei taha, mõnekümne aasta möödudes on kõik kolm linna Rakvere juures „ninapidi“ koos. Lugesin meediast, et 8. märtsil 2020 toimub Kohtla-Järve Kultuurikeskuses naistepäeva kontsert „Miljon tulipunast

roosi“. Oma missiooni alustan nimetatud kontserdile üllatusesinejaks minemisega. (PS. Lausa selliseks üllatajaks, et kohe mitte keegi ei saa varem teada, et ma üldse sinna lähen!). Et viia sinnakanti eestimeelsust, tuleb ilmselgelt laulda eestikeelset laulu. Meloodia aga peaks olema kõigile tuttav, seega peaks sobima laul „Õhtud Moskva lähistel“. Viis: V. Solovjov-Sedoi ; eestikeelsed sõnad: T. Reimann (veel mitte nii väga sedoi). Uus pealkiri oleks: „Õhtud Pika Hermanni torni all“.

Linnas vaikne kõik, puud ei kahise, virgub Hirvepark koiduga.

∴ Jäävad kalleimaks mulle õhtud need Pika Hermanni torni all. ∴

Šnelli tiigi pind eemal rohetab, helgib hõbekuu solgiveel.

∴ Kõlab kaugustes, soomekeelne laul nendel vaikelusel õhtutel. ∴

Eestlane, miks pead mornilt painutat, milleks peidad pilku teiste eest?

Raske kõnelda, raske vaikida kõigest sellest, mis südamel.

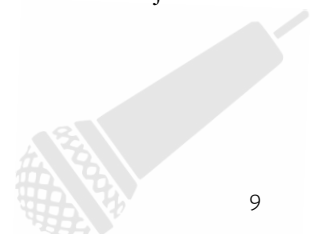
Sestap

Jäägu kalleimaks Sulle õhtud need Pika Hermanni torni all!

PS. Kes soovib taustalauljaks tulla, peaks harjutama karaoke versiooni järgi laulmist (www.youtube.com/watch?v=Ifz5xaq2Cb4), tegema seda vähemalt 102 korda ja siis teatama mulle!

Tervitades

T.Reimann

KES TEEB, SEE JÕUAB. KIIRKOHTING TRAGIDE REAALIKATEGA

Karmen Laur 136B

Tuiskad hommikul loetud minutid enne tunni algus trepist alla garderoobi, möödudes REKi infostendist. Vahetunnis piilud kolmandalt korruselt alla aulasse, kus sätitakse valmis lava, toole, helipulti, mikrofone. Segadusse sattunult otsustad avada Facebooki, kust esimesena näed REKi postitust, mis tuletab meelde, et täna õhtul toimub Vabalava. Järgmises tunnis kohtad klassis pisut eksinud näoga võõraid 9ndikke, kes Reaali gümnaasiumielu kaema on tulnud. Tuleb tuttav ette? Kõike põnevat on küll keeruline ühte päeva mahutada, kuid oled sa mõelnud, kes hoolitsevad selle eest, et Reaalis saaks lisaks krõbedale ajutööle ka meelt lahutada ja oma annet näidata?

Kiikame aktiivi kõõgipoolele ja märkame inimesi, kes higi, pisarate ja suure rõõmuga Reaali elu edendavad. Reaali Poiss kiidab kõiki tegusaid, kes kooliellu panustanud on, kuid lehekülgede arv on piiratud, mistõttu tutvume põgusalt vaid osaga neist.

Herman Hõrrak, Stina Maripuu ja Karolin Allikas on REKi ruumi püüasukad nii reede hilisõhtul kui ka vaheajal. Stina ja Herman olid tänavuse Vabalava peakorraldajad, kuid kõik kolm on panustanud suurürituse õnnestumisesse. Karolin aitas korraldada eelmise aasta koolilõpu laata ja koos Hermaniga muudeti Reaal eelmine õppeaasta üheks õhtuks salongiks, kus kõlas XX sajandi meeleolukas muusika. Herman ja **Paul Andreas Uuetoa** (12.a) on helipuldi raudvara, kellela sõnavõtjate mõte jääks pelgalt sosinaks.

Mariann Saabas (11.b) juhib REKi väliskomisjoni, kandideeris sügisel ainsa 11ndikuna REKi presidendiks ja aitab Reaali G5 esindajana säilitada häid suhteid sõpruskoolidega. Sel aastal on Mariann korraldanud G5 tutvumispäeva, avatud uste päeva ja 9ndikele suunatud vahetusnädalat. **Anette Rimmelg** (12.c) vahendab infot REKi ja üldsuse vahel, hallates koos Andreas Põšnograjeviga (10.b) REKi Facebooki lehte ja uuendades pidevalt REKi infostendi. Lisaks on Anette karjatada 12.c klass.

Miks olla aktiivne ja mida see sulle andnud on?

Herman: Julguse suhelda võõrastega. Mina kaifin ürituste tegemist, sest sa näed, mida sa teed mingil määral. Koolitööd on igavad, seda ei viitsi teha. Palju huvitavam on korraldada.

Anette: Esiteks, see on mega fun, sa kohtud väga lähedate inimestega, kes ka hindavad panustamist. Nüüd, kui ma REKis aktiivsem olen, on Reaal mulle palju kallim kui enne.

Paul: Eks ole ikka tore aidata kooli erinevate ürituste korraldamisel. Kui on käsil mõni suurem projekt, siis sellistel puhkudel saan ka osaks sellest mõnust, et sai see asi nüüd korraldatud ja tehtud. Varasemalt oli mul kogemusi helinduse vallas vähe ja see kogemus, mis kolme aastaga olen omandanud, tuleb kindlasti kasuks edasises elus. Kindlasti olen sellest õppinud ka meeskonnatööd ja teistega arvestamist.

Kas Reaal tunnustab ja kiidab tegusaid inimesi piisavalt?

Herman: Ei. Potsa ja Ene Saar ütlevad pärast üritust „aitäh“, aga ülejäänud... Meid ei kohelda nagu kõntsa, aga mingit benefiti ma sellest ei saa.

Karolin: Kindlasti mitte nii palju kui olümpiaadil käinud inimesi. Olümpiaade tunnustatakse kolm korda rohkem.

Mariann: Ma ei usu. Tavaliselt Potsa ütleb, et te olite tublid ja tegite ära, ta

alati tänab. Inimesed, kes teevad palju, siis neil ongi nii, et ma teen ühe asja ära ja hakkam kohe järgmist asja tegema ja väga ei jõuagi mõelda sellele, et peaks tunnustust ka saama.

Anette: Kusjuures ma arvan, et isegi hindab. Ma ei tunne, et ma oleks hullult palju ära teinud. Ma teen täpselt nii palju, kui ma tahan – no vahepeal ikka rohkem ka. Klassiga ma jändan palju, aga nemad on mulle alati öelnud, et issand kui tore, sa saad puid, aga väga armas, et sa oled olemas, teed ja hoiad klassi koos.

Paul: Vahel on olnud hetki, kus tunnen, et tegin ära üsnagi suure töö ja igasugune tunnustamine jäi ära. Me teeme selliseid asju tihti oma vabast ajast ja sealjuures oleks tore ikka, kui meid mees peetakse. Loomulikult on tihti asi ka ürituse korraldajas, mõned korraldajad on väga toredad ja peavad helipoissi alati mees.

Kuidas saaks tragisid õpilasi-õpetajaid paremini tunnustada?

Herman: RKT tunnid võiks valuutaks teha, nii et saaks vahetada ka neid üksteisega. Või 10 RKT tunni pealt saab tasuta päevaprae. Ma lõpetasin RKT tundide lugemise siis, kui 100 tundi sai detsembris täis.

Stina: Soovime puhvetikrediiti RKT tundide eest. 10 RKT tundi võrdub viis euri puhvikrediiti näiteks. See oleks kindlasti väga motiveeriv ka paljudele, et nad teeksid kaasa ja püüdleksid rohkemate RKT tundide poole.

Paul Andreas Uuetoa EV100 aktusel laulmas.

Allikas: Reaalkooli koduleht

Vabalava peakorraldajad Herman Hõrak ja Stina Maripuu.

Foto: Mattias Kitsing

Mariann: RKT tunnid võiks reaalset kirja panna, sest praegu neid ei panda kirja, kui ma ei lähe küsima, ja kuna neid on 10 vaja, siis ma ei lähe küsima, et pane veel juurde. Mu vend käis GAGis ja ta sai 200 tundi gümnaasiumi jooksul täis. Ta saigi kooli poolt tänukirja, et sa tõesti panustasid kooli. Reaal võiks rohkem lugeda [RKT tunde]. Praegu on selline suhtumine, et see inimene on aktiivne, ma lähen tema juurde, sest ma tean, et ta teeb järgmisi asju.

Kõige suurem õnnestumine.

Herman: Hommikupuder. Ma eelmine

aasta algatasin selle mõtte. Kunagi 5. klassis ma nägin plakatilt, kui me tulime algklassides sööma, et oh, hommikupuder. Vaatasin, et tahaks tagasi, rääkisin REKis ja kohe võeti REKis tegevusele. Poistevetsu diivan ka.

Paul: Tuleb meelde G5 Vabalava eelmise aasta kevadel TIKis, kus jäin ise tehtud tööga rahule ja sain korraldajatelt kiita. Esinejaid oli palju, igal ühel omad soovid, aga üritus tuli mega lahe.

Anette: Kui ma kuulen tagasisidet, et keegi, kes muidu mitte midagi infost ei tea, on nüüd kursis. Näiteks Robert Raasuke ütles mulle kunagi, et tema arvates on REK täiesti mõttetu ja ei tee mitte midagi. Ja nüüd umbes kaks-kolm kuud tagasi ma ütlesin, et Robert Raasuke, kas sa tead, et selline üritus on täna, ja ta ütles, et ma tean küll jaa, keegi lisas mind sinna REKi Facebooki lehele ja ma olen seal Facebookis, ma loen ja olen täitsa kursis. See moment oli nii ilus!

Kui raske on öelda „ei“?

Stina: Päriskas. Kui me arutasime, et kes võiks Vabalava teha, siis ma alguses olin ka selline, et ma ei oska seda üritust korraldada, aga Siret pakkus välja minu ja ma mõtlesin, et eks ma proovin siis ja lõpuks tuli päris vahva asi.

Anette: Ojaa, mul on väga raske „ei“ öelda, mulle meeldib kõiki asju ise teha ja väga raske teisi usaldada. Ma olen õppinud rohkem „ei“ ütlemas, selle aastaga just.

Paul: See on üks oskus, mille olen nüüd gümnaasiumi jooksul mingil määral omandanud. Meil hetkel viis aktiivset helimeest ja -naist koolis, kes kõik on küllaltki aktiivsed ka muus elus. Kui üritusest antakse teada päev enne või samal päeval – jah, seda on juhtunud –, siis olen rahuliku südamega öelnud „ei“.

Mis aktiivse (kooli)elu kõrvalt enim kannatanud on?

Karolin: Füüsika hinne kannatab kohutavalt. Kui mul on võimalus, kas korraldada või õppida füüsikat, siis ma korraldan asju. Need pikad õhtud, kui sa koolis oled, siis rahakott läheb suht tühjaks, kui sa sööd kogu aeg.

Mariann: Trenn. Ma oktoobris andsin MyFitnessi lepingu üles, ütlesin, et ei jõua siia. Nüüd olen neli kuud möelnud, et võiks uuesti minna.

Paul: Ei ütleks, et midagi kannatanud on. Jõuan puldis istuda, jõuan tundides käia, arvestused ära teha, töö käia ja isegi vaba aega nautida.

Jälgi Facebookis REKi lehte, tule üritustele ning loe igakuiselt Reaali Poissi. REK ei korralda vaid Vabalava, vaid ka väiksemaid, kuid samaväärselt laheda üritusi, ning Reaali Poisis leidub lisaks ütlustele ja sudokudele lehekülgede viisi sisukaid artikleid kõikidele maitsetele. Üksed on avatud ja mõtted oodatud nii REKis kui Reaali Poisis!

Anette Remmelg G5 tutvumispeol. Foto: Stina Maripuu

AVAMEELSELT ARMASTUSEST

Liisi Puura
137A

Eliis Lelov
137A

Romantiline armastusekuu – sellega tulevad meelde ainult meelikõitvad laulud kuumadest suveöödest. Kohe kindlasti ei meenu järjekordset novembrikuud meenutav kõle ja vihmane veebruar, vaid vaimusilma ilmub hoopis magusam vaatepilt. Valentinpäev ehk 14. veebruar: päev, kus koolil on punakasroosakas kuma ja näitsikud jooksevad ringi, roosid käes. Selle päeva keskmine kallistuste ja õrnuste kontsentratsioon on ohtlikult suurem kui tavaliselt. Mida arvavad sellest suhkrust ja maasikavahust meie armsad õpetajad? Palusime neil mõne küsimuse abiga kirjutada armastusest just läbi nende erialast tuleneva vaatevinkli.

PS. See pole Naisteht ega Kroonika, see on Reaali Poisi armastuserubriik.

Anu Kell jutustab:

Mida tähendab mulle valentinpäev? Minu jaoks on siin seos ilusa lapsepõlvemälestusega. Käisin Tallinna 21. Koolis inglise keele eriklassis ja õpikutes, mida tol ajal kasutasime, oli juttu Inglismaal tähistatavast pühast – valentinpäevast. Eestis tol ajal sellist päeva ei olnud, me tundsimme ennast väga erilistena, kui seda oma klassis tähistasime. Nüüd on valentinpäev kõikide jaoks ammu teada-tuntud püha ja minu jaoks enam nii suurt tähtsust ei oma. Pean ütlema, et väärtustan pigem oma sõpru ja lähedasi, kellega tahan kohtuda iga päev, mitte sel ühel erilisel päeval. Aga kui mõni hea sõber kingib mulle sel päeval ühe roosi,

siis teeb see rõõmu muidugi. Armastus ja kirjandus – ojaa! Armastusromaane, mis mulle meeldivad, on palju, aga esimesena meenub Bulgakovi „Meister ja Margarita“, mida 12.b klassiga ka just käsitlesime. Meistri ja Margarita armastus on selline, nagu mina armastusest aru saan – kirglik, kõikevõitev, ajas ja katsumustes vastupidav. Meister kirjeldas esmakohtumist Margaritaga nii: „Armastus seisis äkitselt meie ees nagu mõrtsukas, kes põikränavas otsekui maa alt välja kargab, ja tabas meid mõlemaid. Nii tabab välk, nii tabab soome puss.“ Ja Margarita oli valmis olema saatana ballil perenaiseks ning ohverdama oma senise elu, au ja vajadusel ka elu võimaluse eest selle mehega koos olla. „See, kes armastab, peab jagama selle saatust, keda armastab“, ütles Woland Margaritale ja nii saan ka mina armastusest aru: koos tuleb olla nii heas kui halvas, esimese arusaamatuse peale ei saa minema joosta ja võimalike probleemidega tuleb tegeleda. Ainult siis kestab armastus terve igaviku ja on maailma ilusaim emotsioon.

Armastus on minu jaoks alati väga tähtis olnud, see on igavikuline ja imeilus tunne, millele tuleb pühenduda, et see kehtaks ja oleks täiuslik. Armastus pole vaid kirglik suhe, vaid ajakestev tunne. Sellel tundel on palju variatsioone: armastan oma abikaasat, lapsi, sõpru, õpilasi... Need kõik on veidi erinevad tunded, aga kui üks neist puuduks, ei oleks elu enam täiuslik.

Armastus esimesest silmapilgust? Miks mitte, kuigi see on vist siiski pigem armumine. Armastus on pühendumine, pikemaajalisem suhe, mille käigus inimesed õpivad teineteist tundma ja aktsepteerivad üksteist sellisena, nagu nad on. Mitte ainult ilus klantspilt, vaid ka argipäev – kui inimesed selle üle elavad, siis võib rääkida tõepoolest armastusest.

Armastada saab teist inimest, aga otse loomulikult ka oma tööd. Õnnelikud on inimesed, kes teevad tööd, mida nad naudivad iga päev. Mina olen üks nendest õnnelikest inimestest – töö õpetajana tekitab minus kirglikku vaimustust, võimalus kujundada inimest on igapäevane huvitav väljakutse. Kui ma olin paar aastat õpetajana töötanud, siis tabas mind paanika, mõtlesin, et ma ei taha õpetajana surra...

Läksin koolist ära, töötasin ajakirjanikuna, Õllesummeri korraldustoimkonnas ja olin ka Eesti Vähiliidu noorte tervisekasvatuse projektijuht. See oli huvitav aeg, aga sain väga kiiresti aru, et mu süda on koolis ja esimesel võimalusel läksin kooli tagasi. Täna päevani naudin iga päeva õpetajatööd ja olen ammu leppinud mõttega, et suren õpetajana. Ausalt öeldes, see polegi kõige hullem variant elus. Tähtis on elus üles leida see oma ja õige, mis kirglikult vaimustab, siis ongi inimene õnnelik.

Martin Saar spekulereib:

Armukeemia kui virgatsainete tantsutall – armastus on inimestevahelise keemia üks avaldumise ja teostumise vorme. Kahtlemata võib armastada isamaad, emakeelt, oma kooli ja vaarikamoosiga pannkooke, aga mõne sõnaga pigem sellest armust, mida „toidab muusika“ ja mis „pole aja narr“, mida „ei muuda tundeid ega kuud“.

Sellel armul on omane molekulaarne tasand, mille tundmaõppimiseks on tarvilik süveneda virgatsainetes. Üllas ja õilis on rõhutada küll armastust kui vaimuliitu, mis ei vaja olemiseks silmi, huuli ega käsi, kuid praktika kinnitab ka armukiindumuse sünni võimalikkust ihast kantuna, mille puhul tuleks kahtlustav pilk heita steroidsete hormoonide kolesterooli derivaatide testosterooni ja östrogeeni poole. Konkreetse partneri suhtes külgetõmbe-armukiindumuse kujunemisega seotud molekulide ühiseks tunnuseks on nii aromaatsse tuuma kui aminorühma olemasolu – seda sisaldavad virgatsained fenetüülamiin ning mõnused noradrenaliin ja dopamiin. On osutatud ka serotoniini taseme langusele – mis seostub suundmõtlemise ja -käitumisega. Armastuse teevad õige kauniks aga pühendumist, seotust ja kehtvat kiindumust loovad aminohapetest koosnevad peptiidse ehitusega hormoonid oksütotsiin ja vasopressiin – nendele on rajatud püsiv pühendumine!

Kas nimetatud virgatsainete sünteesi vallandabki Cupido nool? Aga mis muu!

PS. Kes soovib pikemalt teemaga tutvuda, lugegu Helen Fisheri uurimisrühma töödest.

„LAHENDUS ON KAOS“¹

////////////////////

Siret Siim 135C

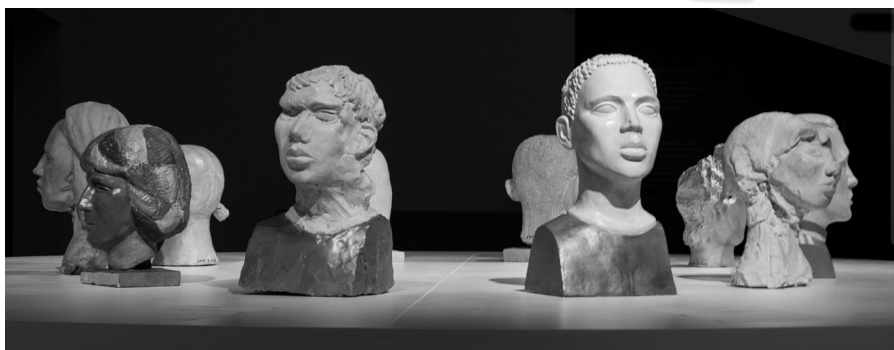
Paul Nurk 137A

Kui tulla akadeemilise kunsti väljapanekult, kus kunst ootab, et teda vaadataks, siis see näitus võtab hoogu ja lahvatab siis vastu nägu.

1990. aastad oli Eestis aeg, mil järsku võis teha ja arvata kõike. Seda perioodi on kutsutud pöörasteks 90ndateks ja vähemalt sama pöörane oli tolleaegne kunstimaastik. Vastavatud Kumu püsiekspositsioon „Tulevik on tunni aja pärast. Eesti kunst 1990. aastatel” on saanud oma nime punkbändi J.M.K.E. laulusõnade järgi ning nagu see trupp on käesolev ekspositsioon pilkupüüdev, mõtlema sundiv ja eksperimentaalne – kasutatud on videot, fotot, installatsiooni, skulptuuri ja isegi kõiki neid korraga. Siia, Eha Komissarovi kureeritud näitusele on tema enda sõnul kogutud need teosed ja kunstnikud, kes mõjutasid seda aastakümneni enim, mis tähendab, et tase on kõrge ja keskpäraseid töid väljapanekule lihtsalt ei mahu.

PILKUPÜÜDEV

Esimese hooga tundub kogu ekspositsioon nii värvikirev, et ei teagi, kuhu pilku pöörata ja kust alustada. Seal kaugel, taamal on näha ringis asetatud mitmevärvilisi büste – see on Kiwa teos „The Kings of Pop”². Lähemalt uurides selgub, et iga

„The Kings of Pop“

skulptuuri juures on lühike kirjeldus või mõtetera selle inimese kohta. Kõik need tekstid räägiksid justkui noortest, kes on valmis iseseisvasse ellu astuma ja sellest maksimumi võtma. Nad on lootusrikkad, uljaspäised ja kirglikud inimesed, kes tahavad nii palju, aga miski läheb ikkagi viltu. Siis hakkad mõtlema enda tuleviku peale koos kõigi lootuste, ootuste ja soovidega. Äkki 1990. aastatel tundsidki inimesed, et kõik on lahtine ja lõpuks ometi oli võimalik teha ja luua seda, mida hing päriselt ihkas. Äratundmisrõõmus koitis, et kas meiegi põlvkond pole omamoodi sama uljaspäine ja positiivselt meelestatud.

MÕTLEMA SUNDIV

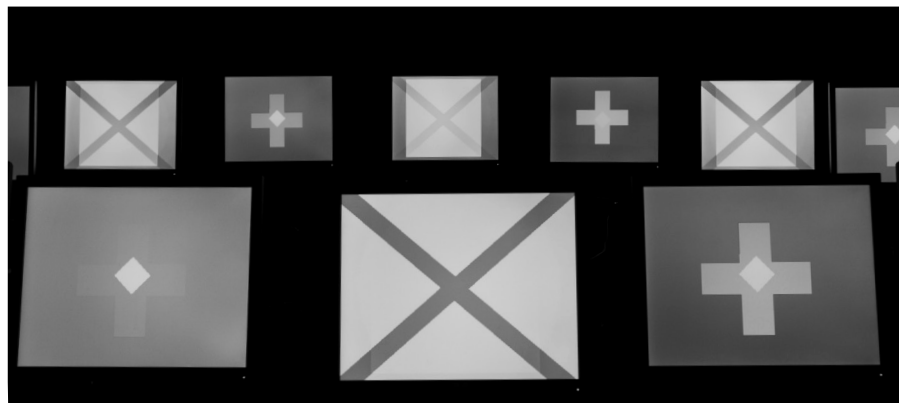
Näituse külastamiseks tasub võtta aega, sest just pärast Eesti taasiseseisvumist hakkas kunstnik looma selliseid teoseid, kus süvenemine ja lähedasem vaatlus muudavad pelga värvipuntra igapähele omamoodi filosoofiliseks ideeks. Üheks selliseks tööks on Semperi „Nimetu”³.

Sisse astudes pimedasse tuppa oli mulje üpris arusaamatu – võbelev kollane kriips sein ja inimese kujutis toa keskel seinteta kastis. Alles peale maha istumist mõtted selginevad ja moodustub oma kujutelm. Viimases kirstus väherdes tunneme, et kukume, kukume kuni näeme enda kõrval kirev kollaseid tähesabasid ja pelka mustendavat tühjust. Sulame sellega ühte ja oleme järjekordne nimetu osa kõigest muust.

EKSPERIMENTAALNE

Osa teostest on näitusel lihtsalt loomise ja kunsti enda pärast, et katsetada erinevate tehnikate, ideede ja ühiskonna taluvuse piiridega ning just see teeb külastuse eriti nauditavaks. Hea näide eksperimenteerimisest on Kurvitz teos „Pentatonic Color System Programmid 01,02 ja 03”⁴, mis on justkui hääletu muusikateos monitoride orkesteri esituses. See on sümfoonia, sonaat, installatsioon ja programmeerimise kunst kõik ühes. See on värvide ja kujundite mäng, mis üllatab ja tekitab isäraliku hüpnootilis-meditatiivse tunde. Kurvitz kuulus ühte olulisemasse kunstirühmitusse sel perioodil – Rühm T, mis oli radikaalne ja piire ületav nagu tema teoski.

Kuid sellise artikliga on keeruline anda edasi saadud tõelist kogemust, sestap minge kohale ja kaege kunsti oma silmaga. Me ei usu, et see näitus suudaks ka kõige kunstikaugema inimese külmaks jätta, sest seal on igapähele midagi – a-klassile vilkuvate ekraanidega installatsioon, b-klassile anatoomiliselt huvipakkuv alasti frustratsioon kunstniku fotoseeria ning c-klassile 1990. aastate igapäevased tooted, kus iga eseme juures on midagi natuke viltu. ^R

„Pentatonic Color System Programmid 01,02 ja 03“

Paul Nurk

¹J.M.K.E. laul albumist „Külmale maale” 1989

²Kiwa „The Kings of Pop“ 1996 1996(1994/1998/2020)

³Ene-Liis Semper „Nimetu“

⁴Raoul Kurvitz „Pentatonic Color System Programmid 01,02 ja 03“

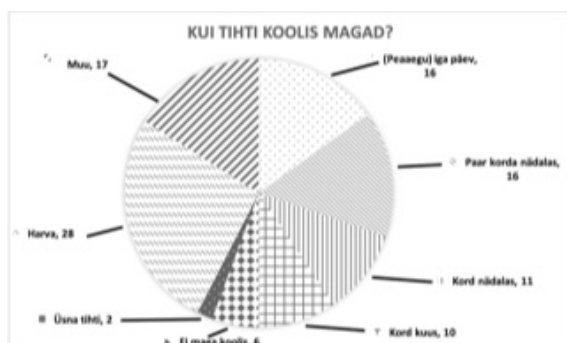
KUUKÜSIMUS | MIKS SA MAGAD?

Terke Kram 135B

Kui kallid lugeja koolis kasvõi ühe korra nädalas käib, ei jää märkamata väsinud õpilaste näod. Magatakse koridoris olevatel pinkidel, garderoobis jopede all või kõige paremas kohas tukastamiseks: REKi ruumis. Kõige tavalisem koht, kus unevõlga maha tehakse, on siiski klassiruumis tundide ajal. Kipub niimoodi olema.

Tegelikult tahtsin algselt teha väikest nädal aega kestvat uurimust, kus jälgin, mis tundides ja kui paljud mu klassikaaslased magavad. Mu enda klassis on tundides magamine peaaegu sama tavaline kui hiline. On paar unimütsi, kes on koolis heal juhul ärkvel kokku kaks tundi, ning teised, kes magavad reeglina vaid teatud tundides. Siis tuli aga neljanda perioodi tunniplaan ja see on abituuriumil väga rahuliku tempoga. Mõni päev on vaid kolm tundi, kooli saab tulla teiseks, kolmandaks või veelgi hilisemaks ehk tunnis enam nii kergelt keegi magama ei jäänud. Nädala algul isegi tegin märkmeid, aga nendest tulemustest poleks mitte mingit artiklit välja tulnud. Lisaks magasin ka ise mõnes tunnis ja mul pole õrna aimugi, mis siis toimus. Seega kuuküsimus *it is*. PS. Vastused on esitatud muutmata kujul.

Kuuküsimusele vastas 106 õpilast, sest ma saatsin selle niivõrd hilja. :/ Vastused olid tegelikult enamjaolt sarnased ja ühtisid ka sellega, mida koolis tähele olen pannud või kuidas ise käitun. Esimene küsimus uuris, kui tihti koolis magatakse. Pärast vastuste koondamist ja kohendamist, et neist ka midagi normaalset teha saaks, koostas diagrammi (Joonis 1). Esimesele küsimusele vastas kindla „ei“-ga ainult

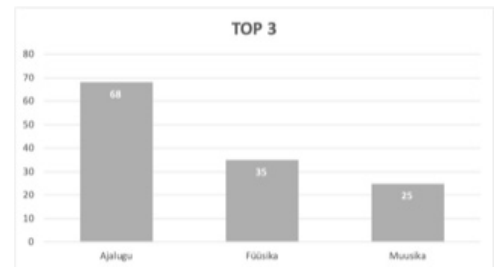

Joonis 1. Kui tihti koolis magad?

kuus õpilast 106-st ehk umbes 6% vastanutest ei maga kunagi koolis. Kõige rohkem vastajaid magab harva (26) õpilast, paar korda nädalas (16) ja (peaaegu) iga päev (16). Isiklikult mind need vastused ei üllata. Pigem arvasin, et rohkem on just neid õpilasi, kes koolis ei maga. Osa vastuseid liigitasin „Muu“ alla, sest kõigile vastustele oli raske kohta leida, näiteks „Liiga palju et jõuaks kokku lugeda,“ „sisesta uinutavalt keeruline võrrand“, „Tbh Reaalis ei saa väga magada.“. Mõned õpilased on märganud endas arengut või üritavad ennast parandada: „10.-11. klassis igas tunnis (5-8x päevas), praegu mitte,“ „Kunagi magasin iga nädal, nüüd magan lihtsasse,“ „Üritan väga harva aga vahepeal on silma kinni vajumine paratamatu. Siiski ei ole see kauaks!“. On ka teist tüüpi inimesi, kes tunduvad võtvat koolis magamist kui kohustust või paratamatut osa päevast: „Nii tihti kui võimalik,“ „Millal ma ei maga koolis oleks õige küsimus,“ ja „Iga päev või mitte midagi!“. Väga inspireeriv.

Teine küsimus puudutas ainetunde, mille ajal enim magatakse. Populaarsemad vastused olid ajalugu, füüsika ja muusika (Joonis 2). Ajalugu tegi kõigile pika puuga ära, olles 68 õpilase üks eelistatud tundidest, kus magada. Õpetaja Somelariil pole tarvis end heidutada, sest kaks õpilast vastasid, et Somelari tundides nemad magada ei julge. Õpilastele meeldib magada ka bioloogias, kirjanduses, inglise ja vene keeles. Alati pole aga tunnist vahet: „Magan siis kui uni on, tunnist ei olene midagi“, „Igas tunnis,“ „Ei diskrimineeri“. Kui rääkida tundide järjekorrast, mitte ainetundidest, siis magavad õpilased enim esimestes ja viimastes tundides. Eks see ole ka arusaadav – kes meist siis hommikuti natukenegi väsinud pole ning kui koolis rasket tööd teha, võib lõpp ka ära väsitada. Mainimata ei saa jätta üht tublit ja innukat õpilast, tõelist reaalist, kes vastas „Mitte üheski, kõik tunnid on liiga põnevad või nõudlikud“.

Viimasena küsisin, miks koolis magatakse, et õpilased enda käitumisi ka põhjendada saaksid. Vastuseid oli seinast sein, aga läbivaks jäi siiski väsimus ja unevõla

Joonis 2. Top 3

tasategemine ning igav tund. Toon välja leitud gemid või siis kõige tõesemad seletused koolis magamiseks:

„Ergonoomne.“
 „Kõik Reaali Poisi sudokud on juba tehtud ja tunnis pole enam midagi teha.“
 „REKi ruumi diivan on kodusem kui mu oma voodi.“
 „Reimpsi häälel on uinutav.“
 „RedBulli varud said otsa.“
 „Sest kodus magades saan ekooli puudumise ja klassijuhatajalt söimata :“(“
 „Ju siis keegi pani midagi joogi sisse.“
 „Sest ma saan.“
 „Mu ajaplaneerimisoskus on pea olematu, mistõttu UT-d kirjutan ma unetundide arvelt.“
 „Rebastenädal.“
 „Olen jõudnud oma kooliteel põrgulikku tsükklisse: kodus ei saa magada, sest peab õppima -> koolis olen väsinud ja keskendumisvõime on nullilähedane -> kõik mis õpetaja räägib on liiga keeruline, et isegi üritada -> kõik kodutööd ja kontrolltöödeks õppimised võtavad kogu õhtu -> hommikul jälle surnud. Korda.“
 Okei aga tegelikult minu poolest magage tundides, kui see teie hindeid ega tunnitemast aru saamist ei mõjuta. Vahepeal silmad lihtsalt vajuvad kinni. Kirjutad mingit lauset ning järgmine hetk avastad end unest üles ärkamast. Kui juhtub siis juhtub. Tegelikult aga palun magage kodus piisavalt ning ärge tõmmake igasuguseid *all nightereid*. Hakkate muidu hallukaid nägema ning see pole kooli sahkendamise keskel kuigi tore. Ajaplaneerimine peaks aitama unetunde täis saada, aga ma pole seda ikka veel ära õppinud, seega andke teada, kui keegi oskab. Üks palve veel: keegi kümnendik, kes ei tea, mida UT teemaks võtta, palun uuri selle artikli laadset asja. Ma tahaksin väga mingisuguseid korralikke andmeid, põhjuseid ja selgitusi. Ette tänades, Terke.

R

VÄIKE MAJA SUURES MAJAS...

////////////////////////////////////

Kirke Kaur 135B

...söömas. Kõigest söömas. Aga mulle sobis, sest nii ei pidanud mina ette võtma jalavaeva ja oma väiksemate koolikaaslaste juurde minema, et neid küsitleda. Nemat tulid minu juurde. Püüdsin kinni mõned julgema 2. klassi poisid ja tüdrukud ning uurisin, mida nemad asjadest arvavad. Kuna vastajate koostus söökla ravis vahetus iga viie sekundi tagant ja vastati läbisegi, siis vabandan, et ei oska kokku panna autorit ja seisukohta.

Kui vanaks eesti saab?

Kõik kooris: 102!

Kuidas EV sünnipäeva koolis tähistanud olete?

Pidime kirjutama ise luuletuse Eesti kohta. Ja esitame seda aktusel!

Kas teate, mis on koroonaviirus?

Jaa!

See on viirus, mis avastati Hiinast. Ja ma kuulsin, et see tuli ühe loomaga!

Kas seda Eestis ka on?

Jaa!

Misasja, ei ole.

Vist ei ole jah, aga mingi teema sellega oli küll.

Kuidas see levib?

Kui keegi näiteks köhib.

Ma ei tea, kuidas see levib, aga täna oli tunnis nii, et küsiti, kes oli Johan Laidoner ja mu paariline vastas, et ta on Lennart Meri.

Kas te kardate seda viirust? On see teile ohtlik?

Ei, sest seda pole siin.

Jaa, sest sellesse võib ära surra.

Mis pensionireformist arvate? Kas kogute juba pensionit?

Misajsa!?!

Ei! Me oleme üheksaastased, hallo!

Ja ma olen kaheksa!

Kas pensionit on vaja koguda? Kas te koguksite?

Ei ole.

On ikka.

Tegelikult vist ikka on vaja.

Pigem jah vaja.

Mida arvate spikerdamisest?

Et see on halb ja pole ilus nii teha.

Ja! Ja! Ja!

Ükskord kui mu klassiõde, kellega ma olin pinginaaber, spikerdas mu pealt, siis ma tegin nii, et kirjutasin selle asja valesti ja pärast kustutasin ära ja panin õige vastuse. Ta vaatas minu pealt valesti.

Kas teie vahel spikerdate?

Ei!

Ja!

Tema spikerdab minu pealt.

Meil on nii klassis, et kui sa spikerdad ja sellega vahele jääd, siis sa pead teisele andma enda tööst ühe punkti. Või siis nii palju punkte, kui sa spikerdasid.

Oota, päriset ka on nii? Ma pole seda kuulnud.

Jaa, on!

Mis te kliimasoojenemisest arvate?

See on väga halb!

See on halb, sest ma ei taha higistada väga.

See on loomadele halb, aga mulle muidu meeldib, sest siis on Eestis soojem ja kogu aeg suvi.

Ja talvel saaks ujumas ka käia!

Kas teil on kurb ka, et lund pole?

Jaa!

Ikka on.

Lumememme tahaks ehitada.

Ei ole. Või no nii ja naa.

Mõni hea soov Eestile?

Palju õnne, Eesti!

Ja Eesti rahvustoit on kama.

Vastasid: Gitte, Aleksander, Ruudi, Klaara, Theodor (teiste nimed jäid tuvastamata kahjuks)

	1	4	2				5	
		8				4		9
			5		9			
			3		1		6	
	2	7	9		4	3	8	
	4		7		6			
			1		3			
4		5				1		
	3				5	8	2	

	2		3	4		9	1	
8						3		4
		5			1		2	6
			1			6		
			2		4			
		6			8			
9	7		5			8		
5		8						2
	6	1		3	9		7	

ÜTLUSED

M. Tammaru jala amputeerimisest: „Minu enda kogemus dementsetega ütleb, et ilma jalata on natuke lihtsam, siis nad ei jookse ära.”

A.Kell: „Kõik maailma probleemid on alguse saanud naistest.”

A.Kell, kui hilinenud õpilane klassi siseneb: „Mine ära!”
Õpilane lahkub sõnagi lausumata klassist.

M. Saar: „On atmosfäär... Isegi Anne Veski laualab sellest.”

P. Karu köhides: „Ei ole kerge neil seal Hiinas surra.”

P. Karu: „Mina olen Päike, sa pead sellega arvestama.”

M. Saar õpilasele: „Aitäh! Kui sind olemas ei oleks, tuleks sind välja mõelda.”

M. Saar klassist lahkudes: „Head Thalest!”

Õpilane: „Läkakõha nimi on ka 100 päeva kõha.”

K. Veskimets: „Peaaegu nagu 100 päeva ball.”

T. Reimann: „Kui ma lähenen, siis võta vihik vähemalt õigetpidi ette.”

M. Somelar kujuteldavat ratast keerutades: „Mina olen aru saanud, et Eesti kohtusüsteem on nagu lototron. Zum-zum-zum-zum-zum, ei võitnud!”

V. Raja: „Parim pensionisammas on lapsed.”

V. Raja: „Te ei oska korrutada, nagu mina, aga mul on kalkulaator.”

T. Reimann: „Ma olen üsna silmakirjalik õpetaja.”

Õpilane: „Miks?”

T. Reimann: „Ruutvõrrand – seda oskab iga titt lahendada!”

T. Reimann: „Teisipäeval panen õpilasele kursuse hindeks „2”, kolmapäeval õppenõukogus see kinnitati ja neljapäeval laulan koos teistega „palju õnne!”

Sudokud: OpenSky Sudoku Generator

T. Reimann: „Ruutvõrrand – seda oskab iga titt lahendada!”

T. Reimann entroopiast rääkides: „Et kool paremaks saaks, lähme tekitame ühe kaose.”

T. Reimann, kui õpilased pärast kehalise tundi hiljaks jäävad: „Füüsilise ja vaimse tasakaal on ka tähtis.”

T. Reimann: „Mis tekib kahe laetud osakese vahel? Pingeline olukord!”

T. Reimann: „Ma ei saa aru, kuidas saavad noored inimesed olla nii mornid ja morbiidsed päevad ja ööd läbi – no olgu, ööde kohta ma ei oska ju öelda.”

K. Pajumann: „Te olete Reaalkooli 12. klass. Ma julgen öelda, et paljudel teist pole hästi.”

T. Reimann: „Selliseid juhtumeid esineb ainult üksikutes ülesannetes, muinasjuttudes ja reaalses elus.”

N. Sinjukina: „Vot praegu mul tuli meelde üks väga halb video.”

T. Truuväärt: „Töö on küll tehtud – mitte halvasti, aga mitte ka piisavalt hästi.”

H. Roos: „Ma ei tahaks oma mõtteid rohkem katkestada, aga mõnele tahaks vastu pead panna küll.”

P. Karu: „Kus su vihik on?”

Õpilane: „Kuju jäi.”

P. Karu: „Mul on hea meel, et sa ise leidsid aega tulla.”

REAALI POISS HIMUSTAB
ÕPETAJATE ÜTLUSI. PALUN
TOOGE KÕIK VÄHEGI
VAIMUKAD SÕNAVÕTUD
MEIE 4. KORRUSE
POSTKASTI VÕI KIRJUTAGE
SIIA:

PALJU ÕNNE!

Rene Ämarik	02.03
Hendrik Meister	04.03
Eve Karp	06.03
Aive Pevkur	09.03
Jaak Juske	09.03
Aili Hõbejärv	20.03
Karin Junson	21.03
Ege Viil	30.03

o Peatoimetus

Markus Vaher 135B
Nicolas Lotman 135B
Karmen Laur 136B

o Kujundus

Joosep Viik vill!132
Susanna Mett vill!134

o Küljendus

Regita Luukas 135C
Paul Nurk 137A

o Toimetus

Kirke Kaur 135B
Terke Kram 135B
Gregor Pihlak 135B
Siret Siim 135C
Kristjan Nork 135C
Eliis Lelov 137A
Linda Marie Zimmer 137A
Gerdo Germann 137C
Ellen Roper 138B

o Keeletoimetus

Eva Margareta Päts 135B

o Toimetuse nõuandja

Mirja Bluum

o Aitäh

Martin Saar, Anu Kell, Toomas Reimann, Paul Andreas Uuetoa 135A, Hugo Rebane 135B, Anette Remmelg 135C, Stina Maripuu 136A, Herman Hõrrak 136A, Karolin Allikas 136A, Mariann Saabas 136B, Kaspar Päärson 136C, Katriin Kalle 138A, Helis Lisette Kähari 138B, Hilde Kreet Lepasepp 138B, Eke Tooming 138B, Konrad Kudeviita 138B, Mart Raidmets 138B, Nora Liisa Suislepp 138C

o Kaanefoto

Mattias Kitsing vill!133

o Lehe nr

171